

en egentlig Forsikring. Det er en Bestemmelse, der netop efter sin Oprindelse peger i stik modsat Retning.

Endvidere var det ærede Medlem Hr. Axel Møller forundret over, at Professor Berlin havde nævnt Direktør Gamborg og de Udtalelser, denne i sin Tid havde fremsat; det var dog mærkeligt, at Professor Berlin benyttede sig af Direktør Gamborg, der netop havde en modsat Mening og gik ud fra, at de her foreliggende Forslag ikke kunde vedtages som værende i Strid med Tanken i Invalidforsikringsloven. Det forundrer mig, at det ærede Medlem ikke kan se, at det netop er af Betydning at fremhæve, at selv en Mand som Direktør Gamborg, der den Gang var det radikale Partis Ordfører, i sine Udtalelser skarpt sondrede mellem Forsikring og Forsørgelse og gennem hele den Omtale, han den Gang gav Loven, erkendte, at der ikke her var Tale om nogen Forsikring i egentlig Forstand. Denne Fremhævelse har sin overordentlig store Betydning, naar man ser det ærede Medlem Hr. Axel Møller gaa ud fra som givet, at det, der er Tale om her, er en Forsikring i egentlig privatretlig Forstand. Det er netop det, der er Sagen, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller vil bevise alt for meget, og derved opnaar han det, som ofte sker, naar man vil naa alt for vidt: at man intet naar. Det ærede Medlem gaar altsaa ud fra som givet, at der foreligger en Forsikring; Slutningstiraden i hans Tale her i Dag var noget lignende som, at der var givet et Løfte, givet et Ord fra Staten. Men det er netop det, der skal bevises. Bevis, at der foreligger en Forsikring i privatretlig Forstand, som der ikke kan røres ved, bevis, at der af Staten er givet et Ord, og at dette Ord netop har det Omfang, som det ærede Medlem gaar ud fra. Det er let nok først at slaa det op som ganske givet og saa bagefter tage forskellige Udenværker frem, juridiske Petitesser, og sige: Det andet er fastslaaet som givet. Det er netop det, det ikke er, og vi har efter mit Skøn endnu ikke hørt Beviserne for, at det er en Forsikring i privatretlig Forstand.

Men det værste, der præsteredes overfor det af Professor Berlin afgivne Responsum, var dog Henvisningen til en Udtalelse i Professor Berlins Responsum saalydende: „Men saa maa paa tilsvarende Maade Statskassens Garanti ogsaa, hvis Invaliderenten ved en senere Lov nedsættes, for Fremtiden gælde en Invaliderente af den da fastsatte Størrelse.“ Saa hovererede det ærede Medlem Hr. Axel Møller: Der kan man se, sikken en Maade at slutte paa; fordi Statsgarantien

gælder i Tilfælde af, at man sætter Invaliderenten op, skulde man ogsaa derfor kunne nedsætte Invaliderenten. Men det staar der jo ikke det fjerneste om, og jeg kan ikke forstaa, at man overfor en Kollega kan forudsætte en saa himmelraabende Naivitet, at fordi Garantien i en given Situation skulde omfatte et større Beløb, skulde man for Alvor mene, at deri ogsaa laa, at man til enhver Tid kunde nedsætte det garanterede Beløbs Størrelse. Det var Meningen fra det ærede Medlems Side, men saadan er Professor Berlins Responsum aldeles ikke at forstaa. Det, han paa det paagældende Sted omtaler, er Forstaaelsen af Ordene „nærværende Lov“, og dér siger han, at Ordene „nærværende Lov“ og derunder ogsaa Garantien maa opfattes paa den Maade, at hvad enten Invaliderentens Størrelse stiger eller falder, vil Garantien altid være til Stede; andet og mere staar der ikke. Noget saa mærkværdigt som det, det ærede Medlem lægger ind i Udtalelsen, findes aldeles ikke i den, naar man blot vil læse den med en Smule Omtanke, ja, jeg vil sige, at selv uden Omtanke fremgaar det klart af hele Forbindelsen, og derfor tror jeg kun, det er ved en Lapsus fra det ærede Medlems Side, at denne Udtalelse er kommet frem.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det Spørgsmaal, om man kan forsikre mod en Skade, der alt er sket. Det er imødegaaet kraftigt af den højtærede Justitsminister, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller i Virkeligheden i dens fulde Omfang vil fastholde denne Paastand. Men dér gør det ærede Medlem sig skyldig i denne advokatoriske Façon, at han ikke taler helt ud, for det er fuldkommen rigtigt, at man kan udmærket forsikre mod en Skade, der alt er sket; for saavidt den er Forsikringstageren og Forsikringsgiveren ubekendt. Ja, det ærede Medlem nikker, men det ærede Medlem bør vide, at naar man vil optræde som Advokat, staar man sig ikke ved at blive grebet i, at man ikke udtrykker sig fuldt ud, for det ærede Medlem burde have føjet til: Men jeg indrømmer selvfølgelig, at hvis Skaden er bekendt for den paagældende, kan Forsikring ikke ske. Nu ved jeg ikke, om man for Alvor kan hævde, at de Folk, der var Invalid, der havde mistet Arme og Ben eller paa anden Maade faktisk var Invalid, da Loven traadte i Kraft, ikke var bekendt med, at de var Invalid?

Som Støtte for sine juridiske Betragtninger mødte i øvrigt det ærede Medlem Hr. Axel Møller op med en ubekendt Højesteretssagfører. Jeg bøjer mig for